

dan bestemt Bygrænse have, vil det være meget vanskeligt at sige, hvor man skal give den foreslaaede Nedsættelse, og hvor den skal høre op. Det er jo ikke saa sjældent, at der f. Eks. har dannet sig en hel ny Stationsby tæt omkring selve Stationsbygningen, hvorimod den gamle Landsby undertiden strækker sig en Fjerdingvej længere bort, og der findes ogsaa adskillige næringsdrivende, som Tid efter anden have nedsat sig der. Det er f. Eks. Tilfældet i min Valgkreds, Brønderslev. I saadanne Tilfælde kan det være meget vanskeligt at sige, hvor man skal give denne Indrømmelse og hvor ikke, og jeg vil sige, at hvis jeg i min Valgkreds skulde være den, der skulde træffe Bestemmelse i saa Henseende, vilde jeg være meget ilde stedt, idet det vilde være vanskeligt at sige: Netop ved dette Markskel skal Indrømmelsen høre op, og det kunde da maaske just træffe sig, at den sidste, der blev tagen med, den, der boede nærmest ved den vilkaarligt dragne Grænse, var en formuende Mand, og han fik altsaa dog dette Afslag, hvorimod den, der boede paa den anden Side af den Grænse, altsaa ikke fik denne Fordel, selv om han var en fattig Mand. Jeg vilde som sagt trykke mig meget ved at skulle træffe Afgørelse i saa Henseende, og jeg tror, at de kommunale Myndigheder i saadanne Byer vilde meget bede sig fritagne for at skulle træffe en saadan Afgørelse. Jeg kan derfor ikke tilraade det høje Ting at vedtage dette Ændringsforslag.

Jeg skal slutte med at anbefale Fler-tallets og Udvalgets Ændringsforslag til Vedtagelse og Mindretallets til Forkastelse.

Dalsgaard: Den højtærede Finansminister mente i Gaar, at min Fantasi var løben løbsk for mig ved Omtalen af Aktieselskaberne, og at jeg havde regnet med Masser af Millioner, der kun hørte hjemme i Fantasiens Verden. Ja, jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at den højtærede Minister, da han i Gaar kom med den Udtalelse, troede, den var berettiget. Det er jo ogsaa vanskeligt i Hukommelsen at fastholde saa mange Tal, som jeg var nødt til at fremkomme med i Gaar, og det er derfor meget undskyldeligt, at den højtærede Minister ikke straks i Gaar kunde bedømme disse. Men jeg tvivler endnu mindre om, at den højtærede Minister, naar han — om han dertil finder Anledning — faar Lejlighed til at se mine Tal efter i Rigsdagstidenden, ikke længere vil tale om, at disse Tal kun høre hjemme i Fantasiens Verden, men at han saa vil erkende, at

disse Tal vare tagne fra den rene, nøgne Virkeligheds Verden, og ikke andre Steder fra. Af virkelige Indvendinger mod det Standpunkt, jeg talte ud fra i Gaar, fremkom den højtærede Minister egentlig kun med to. Jeg skal i Parentes bemærke, at det Standpunkt, som jeg talte for i Gaar, var jo det samme, som Ministeren har staaet paa i mange Aar, og som han som Medlem af Skatteudvalget har været med til atter og atter at indstille og som Medlem af dette Ting atter og atter har stemt for. Den højtærede Minister kom kun med to, og, som det forekommer mig, ikke væsentlige Indvendinger mod det Standpunkt, jeg er bleven staaende paa. Den ene var den, at skulde man have Skat af Aktieselskaber, skulde man ogsaa have Skat af Kreditforeninger. Ja, det samme Argument er jo blevet fremført fra andre Sider; men jeg nægter ikke, at det undrer mig, at dette Argument blev fremført af den højtærede Finansminister. Det stemmer jo slet ikke med den ærede Finansministers Forslag, det stemmer ikke med det Forslag, vi havde i Fjor, og som var tilraadet af Skattekommissionen, og det stemmer ikke med Regeringens Forslag om den kommunale Beskatning, at man skal have ensartede Regler for Beskatningen af Kreditforeninger og Aktieselskaber. Det undrer mig derfor noget, at den højtærede Minister kan komme med en saadan Udtalelse nu, da han har været med til at affatte sine Forslag baade i sin Tid som Medlem af Skattekommissionen og i Aar som Minister i fuldstændig Strid med en saadan Opfattelse. Nej, de to Ting, Kreditforeninger og Aktieselskaber, have ikke det allerfjerneste med hinanden at gøre i den Forstand, og det undrer mig meget, at den højtærede Finansminister vil komme med et saadant Argument. Den ærede Finansministers Argumenter pleje at være af en ganske anden og solidere Beskaffenhed. Kreditforeninger ere jo — ja, det er beklageligt, at man skal spille Tingets Tid med at sige det — det er jo kun Institutter for gældbetyngede Skyldnere til Optagelse af Laan i Fællesskab. En Skat paa disse er derfor kun en øget Skat paa Debitorer i Forhold ikke til deres Formue, men til deres Gæld. Aktieselskaber derimod ere en Sammenslutning af Kapitalister med det Formaal at drive Erhverv eller Næring for muligen ad den Vej at faa et større Udbytte af deres Kapitaler. En Sammenligning af disse to Slags Institutioner med Hensyn til deres Skattepligt over for Staten er jo derfor en aldeles